

Marek Rubnikowicz, Wojciech Sosnowski

Kiełbasin, st. 4, gm. Chełmża, woj. toruńskie, AZP 37-45/24

Informator Archeologiczny : badania 30, 42

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

tychczas atrybucję kulturową pozostałych grobów o konstrukcji kamiennej na cmentarzysku. Sąsiadującą z brukiem jednostkę 121 należy uznać za kolejny grób niszowy, związany najprawdopodobniej z kulturą ceramiki sznurowej — przemawiają za tym szczegóły jej budowy, rozmiary i zawartość. Jednostka 145 to przypuszczalnie jama „ofiarna” — znaleziono w niej tylko czaszkę zwierzęcą (krowy lub tura), spoczywającą w warstwie silnie przepalanej ziemi. W zasypisku obiektu wystąpił drobny materiał ceramiczny i krzemienisty, pochodzący z neolitu i wczesnego okresu epoki brązu. Jednostka 140, uznana w 1993 r. za „rozległą konstrukcję kamiennieo-ziemną, być może o charakterze megalitycznym”, okazała się szeregiem przylegających do siebie obstaw i bruków kamiennych, przykrytych wspólnym nasypem ziemnym. Znaleziono tu liczne materiały kultury pucharów lejkowatych i kultury amfor kulistych. Wydaje się, że w przypadku tego obiektu mamy do czynienia z nowym jakościowo rodzajem konstrukcji, nie ujawnionym dotąd na cmentarzysku w Kicharach. Rozległe zaciemnienie w części zachodniej wykopu okazało się pozostałością naturalnego zagłębienia terenu (wymoku?), wypełnionego ciemną warstwą próchniczą ze stosunkowo znaczną zawartością materiału archeologicznego w stropie. Jednorazowe odsłonięcie znacznej przestrzeni umożliwiło wgląd w bezpośredni kontekst obiektów — interesujące i ważne są zwłaszcza zarejestrowane szczegóły mikromorfologii terenu stanowiska.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Instytucie Archeologii i Etnologii PAN w Warszawie. Badania będą kontynuowane.

KIELBASIN, st. 4,
gm. Chełmża,
woj. toruńskie,
AZP 37-45/24

- osada kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- osada kultury amfor kulistych (neolit)
- osada kultury lużyckiej (środkowa epoka brązu — wczesna epoka żelaza)
- cmentarzysko kultury pomorskiej (wczesna epoka żelaza)
- osada kultury przeworskiej (młodszy okres przedrzymski — okres wpływów rzymskich)

Badania weryfikacyjno-sondazowe w związku z projektowaną budową autostrady A-1, przeprowadzone w październiku przez dr. Marka Rubnikowicza i mgr. Wojciecha Sosnowskiego (Instytut Archeologii i Etnologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu). Finansowane przez Agencję Budowy i Eksploatacji Autostrad. Pierwszy sezon badań. Założono 40 wykopów o wymiarach 0,5 x 0,5 m każdy. Łącznie przebadano 10 m².

We wszystkich sondażach pod piaszczystym humusem wystąpiły utwory naturalne: piaski i żwiry (calec). Nie pozyskano ruchomego materiału zabytkowego. Stanowisko jest prawdopodobnie całkowicie zniszczone. Przyszłe prace powinny ograniczyć się do prowadzenia nadzoru archeologicznego w trakcie budowy autostrady.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Instytucie Archeologii i Etnologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika i PSOZ w Toruniu.

KISZKOWO, st. 37
(GAZ 251),
gm. Ioca,
woj. poznańskie,
AZP 48-31/165

- osada kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- osada kultury amfor kulistych (neolit)
- osada kultury lużyckiej (środkowa epoka brązu — wczesna epoka żelaza)
- cmentarzysko kultury pomorskiej (wczesna epoka żelaza)
- osada kultury przeworskiej (młodszy okres przedrzymski — okres wpływów rzymskich)

Ratownicze badania wykopaliskowe na trasie gazociągu tranzytowego Rosja-Niemcy, przeprowadzone przez mgr mgr Katerinę Zisopulu-Bleję i Pawła Pawlaka (Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska z Poznania, na zlecenie Poznańskiego Towarzystwa Prehistorycznego). Drugi sezon badań. Kontynuowano badania rozpoczęte w 1995 r. W sezonie 1996 prace prowadzono w dwóch wykopach o łącznej długości 158 m i szerokości 13 m. Przebadano powierzchnię 2054 m².

Zarejestrowano 152 obiekty. Były to albo doły postępowe, albo jamy średnich rozmiarów. Z reguły były silnie rozmyte w częściach stropowych i miały nieregularny kształt. Tylko w nielicznych przypadkach (dotyczy to zwłaszcza wykopu w części zachodniej) mówić można o skupiskach składających się na jedno założenie konstrukcyjne. Ruchomy materiał zabytkowy (w zdecydowanej większości ceramika naczyńowa — 3500 fragmentów) rejestrowano głównie w warstwie zalegającej bezpośrednio pod humusem. Na podstawie jego rozrzutu w warstwie i w obiektach wyznaczyć można pod względem chronologiczno-funkcyjnym kilka komponentów: